

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **B. S.**, zastoupený JUDr. Janem Klailem, advokátem se sídlem U Radbuzy 4, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem nám. Svobody 471, Praha 6, proti rozkazu velitele 4. brigády rychlého nasazení ze dne 27. 12. 2010, č. 191, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, čj. 11 Ad 2/2011 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 27. 12. 2010 vydal velitel 4. brigády rychlého nasazení výpis z rozkazu ve věcech personálních, podle kterého se podle § 6 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, žalobce služebně zařazuje na systemizované místo starší strojník ženijního strojního družstva ženijní čtyř velitelské rot 42. mechanizovaného praporu 4. brigády rychlého nasazení Velitelství společných sil (157467). Současně se podle ustanovení části první, čl. II, bodu 1 zákona č. 272/2009 Sb., kterým byl novelizován zákon o vojácích z povolání, žalobce zařazuje do hodnostního sboru poddůstojníků a přísluší mu hodnost desátník.

[2] Žalobce brojil proti uvedenému rozkazu žalobou u městského soudu z důvodu jeho nezákonnosti v té části, kterou byl jmenován do hodnosti desátníka. Poukázal na to, že je vojákem z povolání a dne 1. 2. 2009 byl služebně zařazen na výše uvedené systemizované místo a byl jmenován do hodnosti rotmistr, která odpovídala jeho služebnímu zařazení. Žalobce brojil zejména proti tomu, že byl napadeným rozkazem jmenován do nižší hodnosti (hodnost desátník je o tři stupně nižší než hodnost rotmistr), aniž by k tomu dal souhlas. Toto jmenování proto bylo v rozporu s § 7 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 31. 12. 2010.

[3] Městský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl jako nedůvodnou. Upozornil na přechodné ustanovení zákona č. 272/2009 Sb., kterým se mění zákon o vojácích z povolání, jež výslovně uvádí, že na základě tohoto zákona dochází ke změně v zařazení vojáka do hodnostního sboru a nadále mu přísluší hodnost podle činností stanovených v nařízení vlády, které je prováděcím předpisem. Je tak zřejmé, že přímo ze zákona došlo ke změně, kdy jednotliví vojáci byli zařazeni na základě jimi vykonávané činnosti do určitého hodnostního sboru a ze zákona jim přísluší tomu korespondující hodnost. Napadeným rozkazem byl již pouze deklarován změněný stav nově plynoucí ze zákona č. 272/2009 Sb. Nařízení vlády č. 203/2010 Sb., o seznamu činností vojáků z povolání stanovených pro jednotlivé hodnostní sbory a vojenské hodnosti, jednoznačně upravuje, že staršímu strojníkovi přísluší vojenská hodnost desátník. S ohledem na znění zmíněného přechodného ustanovení zákona č. 272/2009 Sb. tak nelze aplikovat § 7 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 31. 12. 2010, neboť v projednávaném případě se nejednalo o jmenování žalobce do nové hodnosti, ale tato hodnost mu přísluší od 1. 1. 2011 s ohledem na vykonávanou činnost. Žalovaný proto nepochybil, pokud souhlas žalobce nevyžadoval.

II. Argumenty kasační stížnosti žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel má zejména za to, že soud nesprávně vyložil čl. II. odst. 1 zákona č. 272/2009 Sb., který je toliko ustanovením přechodným, nikoliv právní normou, která by byla způsobilá zasáhnout přímo do právní sféry stěžovatele tím, že jej přímo „degraduje“ (nebo jej povýší nebo jeho hodnost nezmění). Upozorňuje na § 7 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, podle kterého je na základě splněných kvalifikačních předpokladů voják zařazen do hodnostního sboru a je jmenován do vojenské hodnosti. Vzhledem k tomu, že jazykový výklad právních norem není jediným způsobem výkladu, lze podle stěžovatele srovnávat čl. II. odst. 1 zákona č. 272/2009 Sb., kde je obsaženo „se zařazuje“ a „přísluší mu“, se souslovím „je voják zařazen“ a „je jmenován“ uvedeným v § 7 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Zatímco zmiňované ustanovení § 7 odst. 1 nebylo nikdy vnímáno ani aplikováno tak, že je voják ze zákona zařazen do určitého hodnostního sboru a ze zákona automaticky jmenován, nyní soud přichází s tezí, že zařazení do hodnostního sboru a jmenování do hodnosti je pouze deklaratorní akt. Zákon o vojácích z povolání přitom nepřipouští jinou možnost k získání hodnosti ani k její změně (vyjma propůjčení hodnosti), než konstitutivním právním aktem – rozkazem velitele ve věcech

personálních o zařazení do hodnostního sboru a jmenováním do konkrétní hodnosti (viz rozkaz ministryně obrany č. 23 ze dne 30. 6. 2008).

[6] Rozsudek městského soudu je dále dle stěžovatele nepřezkoumatelný, neboť jasné a logicky nezdůvodnil, proč je jednou rozkaz příslušného služebního orgánu o zařazení do hodnostního sboru a jmenování do hodnosti konstitutivním právním aktem a jindy deklaratorním. Soud se také nevypořádal s žalobní argumentací, že přechodné ustanovení plní zcela jiný účel, než který mu soud přiřkl a nemůže samo o sobě zasáhnout do právní sféry stěžovatele a je jen pokynem služebním orgánům k určitému postupu ve věci.

[7] Další kasační námitka směřuje proti závěru soudu, že v daném případě nebylo namíste aplikovat § 7 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Podle stěžovatele neexistuje nic, co by mělo použití této platné a účinné normy vylučovat, tím méně ustanovení přechodné, pokud v něm není výslovně uvedeno, že se nějaké ustanovení zákona v konkrétním případě nepoužije. Jediným smyslem § 7 odst. 4 (nyní § 7 odst. 5) zákona o vojácích z povolání je garance toho, aby nebylo možno žádným zákonem předvídaným způsobem vojáku snížit jeho hodnost, aniž by s tím vyslovil souhlas. Nikdy ani nebylo předpokládáno, že by ke změně hodnosti mohlo dojít jiným způsobem než jmenováním příslušným služebním orgánem do konkrétní hodnosti.

[8] Stěžovatel dále brojí proti závěru městského soudu, že nařízení vlády č. 203/2010 Sb. bylo vydáno na základě zákonného zmocnění § 6 odst. 7 zákona o vojácích z povolání. Soud totiž nevzal v úvahu, že zákonné zmocnění nabylo účinnosti dnem 1. 1. 2011, zatímco nařízení vlády bylo „přijato“ již 14. 6. 2010, tedy ještě v době, kdy vláda neměla žádné zákonné zmocnění. Nařízení vlády je tak protiústavní a proto neplatné a neúčinné. Na tom nemění nic ani fakt, že jeho účinnost byla stanovena na 1. 1. 2011. K tomuto nařízení proto nelze přihlížet a soud měl v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy předložit věc Ústavnímu soudu.

[9] Za zcela zásadní považuje stěžovatel upozornění na skutečnost, že vláda byla zmocněna toliko ke stanovení seznamu činností vojáků, stanovených pro jednotlivé hodnostní sbory a hodnosti, nikoliv ale k přímému přiřazení systemizovaných míst k jednotlivým hodnostem. Podle stěžovatele je z popisu jeho pracovní činnosti na systemizovaném místě starší strojník zřejmé, že se tato činnost netýká jen hodnosti desátník, ale naprosto stejná činnost je stanovena i pro hodnosti vyšší, např. pro hodnost četař či hodnost rotmistr nebo nadrotmistr. Městský soud však v rozporu s čl. I. bod 4 zákona č. 272/2009 Sb. aproboval přiřazení stěžovateli hodnost nikoliv podle vykonávané činnosti, nýbrž podle zastávaného systemizovaného místa. Vláda ČR ovšem nebyla zmocněna přiřadit pro jednotlivá zastávaná systemizovaná místa konkrétní hodnost. Nařízení proto předpokládá, že pro některé činnosti mohou příslušet různé hodnosti.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadený rozkaz byl proveden podle čl. II, bodu 1 zákona č. 272/2009 Sb., z jehož znění je nepochybné, že ke změně hodnosti dochází *ex lege* dnem 1. 1. 2011; užitý obrat „přísluší mu hodnost“ neumožňuje jiný výklad. Toto opatření se dotklo všech vojáků z povolání s výjimkou generálského hodnostního sboru a bylo vyvoláno jak nutností přizpůsobit strukturu

Armády České republiky ostatním armádám členských států NATO, tak i potřebou urychlit postupný přechod od kariérního systému služby k systému meritnímu (viz § 6 odst. 4 zákona o vojácích z povolání), obvyklému u zaoceánských a západoevropských členů NATO.

[11] Činnost staršího strojníka vykonávaná stěžovatelem do dne nabytí účinnosti novelizace byla přílohou prováděcího nařízení vlády č. 203/2010 Sb. popsána v části B bodu I. písm. a) podbodu 5.: obsluha a údržba technicky složitějšího stroje, nástavby a strojního zařízení (starší strojník). Záměr zákonodárce změnit dosavadní hodnotu rotmistr na hodnotu desátník vyplývá rovněž z čl. II bodu 3 písm. b) novelizace, kterým byla dočasně řešena situace vojáků v dispozici.

[12] Personální rozkaz velitele 4. brigády rychlého nasazení č. 191 ze dne 27. 12. 2010 tedy měl ve výroku o vojenské hodnosti stěžovatele pouze deklaratorní charakter.

[13] Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Na úvod kasační soud poznamenává, že pro rozhodování v této věci bylo podstatné zodpovědět otázku, zda napadený rozkaz velitele 4. brigády rychlého nasazení představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je tedy přezkoumatelný ve správním soudnictví. Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k negativní odpovědi, musel by napadený rozsudek městského soudu zrušit pro vady, ke kterým je povinen přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Institut rozkazu nebyl v tehdy platné právní úpravě nijak výslovně definován žádným platným a účinným právním předpisem upravujícím služební poměr vojáků a výkon vojenské služby. Kasační soud však ve své judikatuře dovodil, že byť rozkaz služebního orgánu nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu § 145 zákona o vojácích z povolání, je tento právní akt přezkoumatelný správními soudy, pokud je materiálně „rozhodnutím“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ve svém rozsudku ze dne 18. 8. 2011, čj. 3 Ads 58/2011 – 61, publ. pod č. 2436/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl: *„Nejvyšší správní soud se již ve své starší judikatuře zabýval problémem, zda je okruh případů, v nichž se vydává ve věcech služebních poměrů správní rozhodnutí, skutečně vymezen taxativním výčtem uvedeným ve zvláštním zákoně upravujícím služební poměr, anebo nikoliv. V rozsudku ze dne 20. 7. 2005, č. j. 8 As 10/2005 – 38 dospěl při výkladu obdobného ustanovení § 137 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, k závěru, že ve smyslu principu generální klauzule správního soudnictví je třeba dovodit, že „...také všechna další*

rozhodnutí služebních funkcionářů, neuvedená v ustanovení § 137 odst. 1 zákona o služebním poměru, jsou přezkoumatelná soudem ve správním soudnictví, **jestliže taková rozhodnutí jsou také materiálně „rozhodnutími“ ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního** (tento názor vycházel podpůrně z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 6. 1996, sp. zn. I. ÚS 4/1996, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>). Při obdobné dikci § 145 zákona č. 221/1999 Sb. a obdobné povaze služebního poměru vojáka a policisty lze vycházet per analogiam z týchž východisek a je tak třeba dovodit, že ani § 145 zákona č. 221/1999 Sb. není možno vykládat restriktivně tak, že v jiných případech rozhodnutí či jiných aktů služebních funkcionářů se nemůže jednat o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., které je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud tedy zcela souhlasí s názorem městského soudu, že pro kvalifikaci úkonu služebního orgánu jako „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 s. ř. s. není podstatná forma tohoto úkonu (tzn. zda se jedná o rozhodnutí, rozkaz či jiný akt nadřízeného), nýbrž jeho obsah a zásah do práv a povinností vojáka jako adresáta vrchnostenského působení služebního orgánu. Není rovněž podstatné, že vydání rozkazu nadřízeného nepředchází řízení ve věci služebního poměru, jako je tomu v případě vydání rozhodnutí podle ustanovení § 145 zákona č. 221/1999 Sb., ani to, že zákon proti rozkazu nepřipouští žádné klasické opravné prostředky, nepočítaje v to právo vojáka upozornit nadřízeného na rozpor rozkazu s právním předpisem.“ (Pozn. NSS: současný zákon o vojácích z povolání ve znění účinném od 1. 6. 2012 upravuje v § 145a jako řádný opravný prostředek proti personálnímu rozkazu odvolání).

[18] Je tedy třeba posuzovat, zda je rozkaz pouhým interním aktem v rámci principu subordinaace při výkonu služby, jež nemá žádný dopad do práv a povinností vojáka, nebo jestli jde o rozkaz, kterým je materiálně zasahováno do jeho práv a povinností, zejména ve věcech služebního poměru (viz výše cit. rozsudek NSS čj. 3 Ads 58/2011 – 61). V nyní posuzovaném případě došlo rozkazem služebního orgánu ke změně zařazení do hodnostního sboru a změně hodnosti stěžovatele. Tento rozkaz sice potvrzuje změnu, jež vznikla změnou zákona o vojácích z povolání novelou provedenou zákonem č. 272/2009 Sb., nicméně dle názoru Nejvyššího správního soudu jím mohl být stěžovatel zkrácen na svých právech, a to např. v případě, kdy by služební orgán rozkazem deklaroval zařazení do hodnostního sboru a změnu hodnosti v rozporu se zákonem. Kasační soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozkaz je v tomto smyslu rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví a případem se dál věcně zabýval.

[19] První kasační námitka brojí proti údajně nesprávnému výkladu přechodného ustanovení čl. II odst. 1 zákona č. 272/2009 Sb. Podle tohoto ustanovení „[v]oják, který je zařazen do hodnostního sboru a jmenován do hodnosti podle § 7 odst. 2 písm. c) až f) zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se zařazuje do hodnostního sboru a přísluší mu hodnost podle § 7 odst. 2 písm. a) až e) zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dnem 1. ledna 2011, a to podle činnosti stanovené prováděcím právním předpisem (§ 6 odst. 7 zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona)“.

[20] Ustanovení § 7 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 31. 12. 2010 stanovilo v jednotlivých hodnostních sborech následující hodnosti:

- „a) v hodnostním sboru čekatelů - praporčíků rotný, rotmistr, nadrotmistr,
- b) v hodnostním sboru čekatelů - důstojníků podpraporčík, praporčík, nadpraporčík,
- c) v hodnostním sboru rotmistrů rotný, rotmistr, nadrotmistr, štábní rotmistr,

- d) v hodnostním sboru praporčíků podpraporčík, praporčík, nadpraporčík, štábní praporčík,*
- e) v hodnostním sboru nižších důstojníků podporučík, poručík, nadporučík, kapitán,*
- f) v hodnostním sboru vyšších důstojníků major, podplukovník, plukovník,*
- g) v hodnostním sboru generálů brigádní generál, generálmajor, generálporučík, armádní generál“.*

Novelou zákona o vojácích z povolání provedenou zákonem č. 272/2009 Sb. došlo k restrukturalizaci hodnostních sborů a hodností. Cílem nové úpravy bylo nahradit dosavadní zcela nevyhovující hodnostní strukturu profesionálních ozbrojených sil a přizpůsobit systém hodnostních sborů a hodností obvyklé struktuře aliančních i jiných armád. Nová hodnostní struktura vychází z normy STANAG 2116 a je typově slučitelná s hodnostní strukturou ozbrojených sil států NATO (viz důvodová zpráva k zákonu č. 272/2009 Sb.). Ustanovení § 7 odst. 2 ve znění účinném od 1. 1. 2011 tedy stanovuje následující systém hodnostních sborů a hodností:

- „a) hodnostní sbor mužstvo - hodnosti vojín, svobodník,*
- b) hodnostní sbor poddůstojníci - hodnosti desátník, četař, rotný,*
- c) hodnostní sbor praporčíci - hodnosti rotmistr, nadrotmistr, praporčík, nadpraporčík, štábní praporčík,*
- d) hodnostní sbor nižší důstojníci - hodnosti poručík, nadporučík, kapitán,*
- e) hodnostní sbor vyšší důstojníci - hodnosti major, podplukovník, plukovník,*
- f) hodnostní sbor generálové - hodnosti brigádní generál, generálmajor, generálporučík, armádní generál.“*

[21] Lze tak konstatovat, že zmíněnou změnou zákona byla zavedena nová struktura hodnostních sborů a hodností, která způsobila u některých vojáků snížení jejich dosavadní vojenské hodnosti. Příslušnost ke konkrétní hodnosti přitom v souladu s přechodným ustanovením zákona č. 272/2009 Sb. konkretizuje prováděcí předpis – nařízení vlády č. 203/2009 Sb. - který obsahuje seznam činností vojáků, stanovených pro jednotlivé hodnostní sbory a hodnosti.

[22] Vzhledem k výše nastíněným skutečnostem nelze stěžovateli přisvědčit v tom, že ke změně hodnosti nemůže dojít jinak než jmenováním ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, které je konstitutivním právním aktem. Je totiž třeba rozlišit změnu hodnosti ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, kdy dochází v individuálních případech ke jmenování do hodnosti, a podle přechodného ustanovení zákona č. 272/2009, na základě kterého dochází k systémové změně hodnosti v důsledku změny zákona o vojácích z povolání. V nyní posuzovaném případě nelze hovořit o degradaci stěžovatele, neboť změna systému hodnostních sborů a hodností se dotkla všech vojáků, a to přímo ze zákona. Nebyl zde žádný prostor pro úvahu služebního orgánu, do jaké hodnosti bude vojáka jmenovat, protože toto zařazení je jednoznačně dáno zákonem a prováděcím předpisem. Nejvyšší správní soud tak zcela souhlasí s názorem městského soudu, že napadený rozkaz nové zařazení stěžovatele do hodnostního sboru a příslušnost k hodnosti pouze deklaruje, nejedná se o jmenování ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o vojácích z povolání.

[23] Kasační soud neshledal ani namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť městský soud dostatečně a zcela správně vysvětlil, z jakého důvodu byl

v posuzovaném případě rozkaz o služebním zařazení deklaratorním právním aktem a nikoliv jmenováním s konstitutivními účinky.

[24] Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit ani s kasační námitkou týkající se aplikace § 7 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, podle kterého lze vojáka výjimečně jmenovat do nižší hodnosti, než které v průběhu služebního poměru dosáhl, pouze s jeho souhlasem. Jak již soud zdůraznil, v nyní posuzovaném případě se nejednalo o jmenování do nižší hodnosti, nýbrž o deklaraci změny systému zařazení do hodnosti, ke které došlo v důsledku změny zákona. Ustanovení § 7 odst. 4 zákona o vojácích z povolání se proto na tuto situaci nevztahuje.

[25] Stěžovatel dále namítá protiústavnost nařízení vlády č. 203/2009 Sb., které bylo dle jeho názoru vydáno bez zákonného zmocnění, případně nad rámec tohoto zmocnění. S těmito námitkami se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[26] Přejícné ustanovení (čl. II odst. 1) zákona č. 272/2009 Sb. odkazuje na prováděcí právní předpis ve smyslu § 6 odst. 7 zákona o vojácích z povolání, který stanovuje činnosti, podle nichž se voják s účinností od 1. 1. 2011 zařazuje do hodnostního sboru a přísluší mu hodnost podle § 7 odst. 2 písm. a) až e) tohoto zákona ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti novely. Vláda ČR tak vydala na základě zákonného zmocnění obsaženého v § 6 odst. 7 zákona o vojácích z povolání nařízení č. 203/2009 Sb., kterým stanovila seznam činností vojáků odpovídajících jednotlivým hodnostním sborům a hodnostem.

[27] Stěžovatel vyvozuje absenci zákonného zmocnění k vydání nařízení vlády z toho, že toto nařízení vlády bylo přijato 14. 6. 2010, avšak ustanovení obsahující zmocnění k jeho vydání (§6 odst. 7 zákona o vojácích z povolání) nabylo účinnosti až 1. 1. 2011. Podle Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu podstatné, že nařízení vlády nabylo účinnosti stejně jako zákon o vojácích z povolání dne 1. 1. 2011. Pokud stěžovatel argumentuje datem přijetí nařízení vlády, pak by jej musel srovnávat s datem přijetí zákona č. 272/2009 Sb., tj. dnem 23. 7. 2009, který předchází přijetí nařízení vlády č. 203/2009 Sb. Situace, kdy zákon i prováděcí předpis k tomuto zákonu nabývají účinnosti stejným dnem, jsou navíc v praxi poměrně běžné. Prováděcí předpis se v takových případech projednává společně s návrhem zákona (viz bod 5 Legislativních pravidel Vlády ČR). Kasační soud tedy nesdílí stěžovatelův názor, že toto nařízení vlády bylo přijato v rozporu s Ústavou.

[28] Podle stěžovatele překročilo nařízení vlády č. 203/2009 Sb. meze zákona tím, že vedle činností, podle nichž se voják s účinností od 1. 1. 2011 zařazuje do hodnostního sboru a přísluší mu konkrétní hodnost, uvádí také konkrétní systemizovaná místa odpovídající jednotlivým činnostem. Nejvyšší správní soud uvedení systemizovaných míst u jednotlivých činností nepovažuje za překročení zákonných mezí, neboť se jedná pouze o upřesnění toho, jaké činnosti spadají pod jakou hodnost. Je tak naprosto jednoznačné, že stěžovateli přísluší hodnost desátník, neboť je dle popisu pracovní činnosti zařazen na systemizované místo starší strojník [viz bod B odst. 1 písm. a) č. 5]. Nelze přisvědčit stěžovateli, že by jím vykonávané činnosti mohly opodstatňovat příslušnost i k vyšším hodnostem.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu